

Polocrosse, een kleine wereld

Manege 't Raamdal in Escharen is het decor van een bijzonder en ruig schouwspel in de paardensport.

door Robert Hiskken

ESCHAREN - Een klein meisje borstelt haar paard in manege 't Raamdal in Escharen. Om haar heen liggen slaapzakken en luchtbedden in het zand van de rithal. Het polocrossetoernooi lijkt op een heus ponykamp voor alle leeftijden.

Polocrosse is een soort combinatie van polo en het balspel lacrosse. De nationale vereniging van deze tak van paardensport heeft vijftig leden. Achttien daarvan komen dit weekeinde naar Escharen voor het toernooi.

Terwijl het een beetje miezert, strijden de paarden in het veld in volle galop tegen elkaar. De ruiters en amazones willen op een soort rugbyveld de bal tussen de palen van de regenstander werpen. Dit doen ze met een stok met een neef aan het einde.

De wedstrijden duren drie keer zes minuten, met twee keer zes minuten pauze. De rust is noodzakelijk vanwege de enorme intensiteit. De paarden maken korte, snelle wendingen. Als ze na afloop worden afgespoeld, stijgt de damp snel op.

Naast de wedstrijd staat het drie-daagse evenement vooral in het teken van gezelligheid. Polocrosse, het is een klein wereldje. Iedereen kent elkaar. Paarden uitlenen is, in tegenstelling tot de meeste spring- of dressuurwedstrijden, geen issue. Het is een teamsport. De ruiters gunnen elkaar het beste.

De Escharense Anske van Luijtelaar is zeer fanatiek. Al jaren doet zij aan polocrosse. Daarom besloot ze vorig jaar om ook eens een toernooi van 'haar' sport in Escharen te organiseren. „Super gezellig”, zegt Van Luijtelaar als ze net van haar paard komt. Haar shirt, een polo, is drijfjaar van de

■ Voor de tweede keer is Escharen het decor van een polocrosse-toernooi. foto Ed van Alem

regen. „Het is juist leuk dat deze sport zo toegankelijk is. Polo is bijvoorbeeld superduur. Ruiters komen vaak met drie of vier paarden naar een wedstrijd. Wij hebben allemaal één paard. *That's it!*”

De zes minuten gaan snel voorbij. Soms wordt het spel even stilgelegd voor een uitleg. Er doen namelijk ook tieners mee, die met hun pony net beginnen met polocrosse.

„Het is snel op te pikken. Iemand die een beetje kan paardrijden, heeft dit binnen een uur onder de

knie”, stelt Van Luijtelaar. „Natuurlijk is het een ruige sport, maar het maakt niet uit wat voor paarden er mee doen. Een pony is vaak klein en behendigheid, terwijl een Fries fysiek meer in te brengen heeft.”

Er zijn meestal geen vaste teams. Als er een toernooi wordt gehouden, wordt er ter plekke een indeling gemaakt. Zo spelen de deelnemers telkens met iemand anders. Van Luijtelaar traint zelf één keer in de twee weken in het Gelderse Bennekom. Het polocrosse-hart

van Nederland. „We oefenen dan van alles. Technische zaken, maar ook communiceren. Dat is heel belangrijk. Eigenlijk moet je als een idioot gillen om elkaar te coachen.”

Na de wedstrijden eet iedereen gezamenlijk bij het kampvuur. De avonden zijn gezellig met een biertje en een borreltje. Uiteindelijk kruijen de deelnemers van het toernooi weer in hun slaapzak. Ze slapen in een tent, in de manege, maar ook in de vrachtwagens.

„Iemand die een beetje kan paardrijden, heeft dit binnen een uur onder de knie

Anske van Luijtelaar